

zwemmen, zonder zijn kleeren, vooral aanroepend: Catharina van Sienna. Ant. Jammer, dat hij zijn kap aflegde. Zij kon hem zoo niet herkennen. Ad. Helaas! daar slaat van mijn makker het been stuk tegen het scheepsroer; hij verdwijnt in de diepte. En de priester, hem eene eeuwige rust toebiddende, neemt zijne plaats in. Hij spreekt mij goeden moed in en dat ik goed mijn voeten gebruik. Intusschen geeft Neptunus ons niet slechts een zoutwaterbad, maar ook menige zoutwaterdrank, maar de priester wist raad: met gesloten mond draaide hij zijn achterhoofd tegen de naderende golf in. Zoo voortzwemmende roept hij, die zeer lang was: «Hou moed! 'k voel grond». En als ik twijfelde, een oogenblik daarna: «Doe wat ge wilt; ik laat u den heelen mast, ik vertrouw mij aan den grond». En als de golven weer naderden, hield hij zijne knieën met zijne beide handen vast, zette zich tegen de golven in en verborg zich onder het water, evenals de eenden plegen onder te duiken. Ik volgde zijn voorbeeld. Aan het strand of liever zoo ver mogelijk in zee stonden de dorps- en zeelui, elkander met lange stokken steunende. De voorste reikte ons dien toe en allen teruglopende, trokken ons op 't strand. Zoo zijn er althans eenigen gered. Van de 58 slechts zeven, van welke nog twee zijn gestorven door de hitte des vuurs. En toen hebben wij de ongeloofelijk groote humaniteit van dat volkje ondervonden; alles werd ons met verwonderlijke voorkomendheid: herberg, vuur, spijs, kleeren, reisgeld. Ant. En wat volk was het? Ad. Hollandsch volk. Geen humaner is er, hoe zeer door half wilde natiën omringd!

Rotterdam, Oct. 1887.